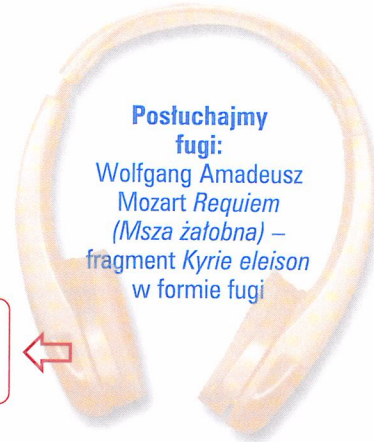

łacińska nazwa „fuga” oznacza ucieczkę i odnosi się do „gonitwy” tematu przez wszystkie głosy.

Fuga, jako samodzielny utwór, jest często poprzedzona swobodnym w budowie **preludium**. Może też być częścią większego dzieła, na przykład toccaty, mszy. Stanowi wówczas zazwyczaj finał, kulminację większego utworu.

Posłuchajmy fugi:

Wolfgang Amadeusz
Mozart *Requiem*
(*Msza żałobna*) –
fragment *Kyrie eleison*
w formie fugi

informacje
w *Notatniku*
muzycznym

Toccatą

Toccatą (czyt. tokk^ata) to zazwyczaj utwór na instrument klawiszowy, który daje wykonawcy możliwość ukazania swojej techniki instrumentalnej.

W czasach Bacha fragmenty popisowe, niemal improwizacyjne przeplatane były odcinkami o ściślejszej konstrukcji, na przykład fugami.

Późniejsze toccaty to utwory na różne instrumenty. Mają jednolity charakter wyrażony szybkim tempem, figuracyjną melodyką i wyrazistą, jakby perkusyjną artykulacją.

ZAPAMIĘTAJMY!

Kanon, inwencja i fuga to utwory polifoniczne. Często spotykamy w nich imitację, czyli pojawianie się tej samej melodii w różnych głosach.

W fudze temat muzyczny ukazuje się najpierw solo, a później kolejno we wszystkich głosach w tonacji zasadniczej i tonacji dominanty.

